

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Mgr. Jany Brothánkové a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobce: **K. K.**, zastoupen Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, 140 00 Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Škroupova 18, 306 13 Plzeň, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 4. 2016, č. j. DSH/892/16, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 31. 7. 2017, č. j. 17 A 55/2016 – 35,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Z oznámení o přestupku ze dne 14. 9. 2015 vyplývá, že je žalobce podezřelý z přestupku tím, že dne 14. 9. 2015 zaparkoval v 8:10 hod. v obci Tachov, ulice Václavská, osobní motorové vozidlo WV Passat RZ X za svislou dopravní značkou B2 „Zákaz vjezdu do jednosměrné ulice“, čímž nebylo respektováno ustanovení § 4 písm. c) zákona č. zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů,

ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“). Na vozidle, protože se v době zjištění řidič na místě nenacházel, byla umístěna TPZOV, byla pořízena fotodokumentace. Následně v 10:25hod hlídka policie přijela na místo na základě žádosti žalobce, aby „botičku“ odstranila. Vytýkal policii, že nasadila „botičku“ nezvykle rychle poté co zaparkoval; na dotaz, proč ponechal vozidlo na místě zaparkované přes dvě hodiny, nereagoval. Žalobce, jako zjištěný provozovatel vozidla, pak odmítl s hlídkou městské policie přestupek řešit s tím, že je „pojištěn“. K tomu byla pořízena fotodokumentace vozidla umístěného u kraje silnice za značkou B2.

[2] V předvolání k podání vysvětlení podle § 60 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“) datovaném 2. 10. 2015 Městský úřad Tachov, odbor dopravy a silničního hospodářství (dále jen „ správní orgán I. stupně“) žalobce vyzval, aby se dne 26. 10. 2015 ve 13:00 hod. dostavil ke správnímu orgánu I. stupně za účelem podání nezbytného vysvětlení k prověření došlého oznámení o přestupku, kterého se měl žalobce dopustit tím, že dne 14. 9. 2015 nerespektoval dopravní značku B2, a je tedy podezřelý z porušení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu a z naplnění skutkové podstaty přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona. Dále je v předvolání uvedeno, že podle § 60 odst. 1 zákona o přestupcích je každý povinen podat správním orgánům nezbytné vysvětlení k prověření došlého oznámení o přestupku; podání vysvětlení může být odepřeno, jestliže by takovým osobám nebo osobám jim blízkým (§ 68 odst. 4 zákona o přestupcích) hrozilo nebezpečí postihu za přestupek, případně za trestný čin nebo by porušily státní či služební tajemství, nebo zákonem výslovně uloženou nebo uznanou povinnost mlčelivosti. Současně se zde uvádí, že tomu, kdo se bez závažných důvodů nedostaví na výzvu ke správnímu orgánu k podání vysvětlení, nebo tomu, kdo bezdůvodně podání vysvětlení odmítá, může správní orgán dle § 60 odst. 2 zákona o přestupcích uložit pořádkovou pokutu až do 5.000,- Kč. Žalobce převzal osobně předvolání dne 8. 10. 2015, ke správnímu orgánu se nedostavil a ani jinak na předvolání nereagoval.

[3] Orgán I. stupně rozhodnutím ze dne 5. 11. 2015, č. j. 7406/2015-ODSH/TC-4, uložil žalobci podle § 60 odst. 2 zákona o přestupcích pořádkovou pokutu 300Kč, a to za bezdůvodné nedostavení se na výzvu k podání vysvětlení.

[4] Žalovaný rozhodnutím označeným v záhlaví k odvolání žalobce změnil rozhodnutí orgánu I. stupně tak, že do výroku doplnil datum, kdy se žalobce nedostavil, tj. „dne 26. 10. 2015“, ve zbytku je potvrdil (dále jen „napadené rozhodnutí“).

[5] Žalobu, jíž žalobce brojil proti rozhodnutí žalovaného v plném rozsahu, Krajský soud v Plzni rozsudkem ze dne 31. 7. 2017, č. j. 17 A 55/2016 – 35, zamítl (dále jen „napadený rozsudek“). V odůvodnění krajský soud zevrubně popsal průběh řízení, podrobně konstatoval odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného a vyšel ze znění § 60 odst. 1 zákona o přestupcích, podle něhož „*každý je povinen podat správním orgánům nezbytné vysvětlení k prověření došlého oznámení o přestupku; podání vysvětlení může být odepřeno, jestliže by takovým osobám nebo osobám jim blízkým (§ 68 odst. 4) hrozilo nebezpečí postihu za přestupek, popřípadě za trestný čin nebo by porušily státní nebo služební tajemství anebo zákonem výslovně uloženou nebo uznanou povinnost mlčenlivosti*“ a § 60 odst. 2 téhož

zákona, který stanoví, že *„tomu, kdo se bez závažných důvodů nedostaví na výzvu ke správnímu orgánu k podání vysvětlení podle odstavce 1, nebo tomu, kdo bezdůvodně podání vysvětlení odmítá, může správní orgán uložit pořádkovou pokutu až do výše 5000 Kč.“*

[6] Žalobní tvrzení, že žalobce nebyl povinen dostavit se ke správnímu orgánu za účelem podání vysvětlení, když byl přesvědčen o tom, že je dán důvod pro odepření výpovědi neakceptoval, neboť § 60 odst. 2 zákona o přestupcích jednoznačně stanoví povinnost dostavit se k podání vysvětlení, a to bez výjimky i osobám, které mají právo odepřít výpověď. Z judikatury citované oběma stranami lze dovodit, že nedostavit se k podání vysvětlení je možné pouze tehdy, pokud neexistuje zákonný důvod k předvolání. O takový případ se v dané věci nejednalo, neboť správní orgán prověřoval došlé oznámení o přestupku. Žalovaný správně poukázal např. na usnesení Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 469/13 ze dne 23. 6. 2013, kde byla pro zjevnou neopodstatněnost odmítnuta stížnost proti uložení pořádkové pokuty stěžovateli za to, že nesdělil konkrétní osobu, vůči níž (v jejíž prospěch) využil práva odepřít výpověď. Podle názoru ÚS *„stěžovateli nic nebránilo, aby po předestření problematiky, k níž se měl vyjádřit, k věci vypověděl obecně. Teprve poté, co by mu byly kladeny upřesňující či doplňující otázky, v nichž by spatřoval ohrožení své osoby nebo dalších osob uvedených v § 100 odst. 2 tr. řádu, by mu příslušelo odpověď na ně odmítnout.“*

[7] Dále uzavřel, že žalovaný v této souvislosti správně aplikoval přiléhavou judikaturu - usnesení Ústavního soudu ze dne 2. 2. 2009 sp. zn. I. ÚS 2646/08, podle něhož *„není v rozporu ani se zákonností ani s ústavností, jestliže městský soud konstatoval, stejně jako policejní orgán, že stěžovatel byl povinen se k podání vysvětlení ve stanoveném termínu dostavit. Měl-li stěžovatel za to, že mu svědčí některá z výjimek umožňujících odepřít podání vysvětlení, pak toto vysvětlení poskytnout nemusel, měl však povinnost se k podání vysvětlení dostavit. Ostatně o právu odepřít podání vysvětlení by jej policejní orgán poučil, jakmile by se k podání vysvětlení dostavil.“* Skutečnost, že správní orgány nejsou povinny v předvolání k podání vysvětlení poučovat o právu odepřít výpověď, pak výslovně vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 4. 2014, č. j. 6 As 128/2013 - 37 (rozsudky NSS jsou dostupné na www.nssoud.cz), podle něhož *„Nejvyšší správní soud je toho názoru, že podstatné je, aby se osobě, jež je vyzvána, aby vypovídala, dostalo náležitého poučení předtím, než začne vypovídat. Vložení takového poučení do předvolání k podání vysvětlení jistě není chybou, ale i v takovém případě by mělo být před započetím výpovědi zopakováno, aby si správní orgán mohl být jist, že jej dotyčný skutečně vnímal, a také, že mu porozuměl. Takový přístup zcela koresponduje s významem, jaký princip zákazu sebeobviňování má, a pro který je pevně ukotven mezi ostatními základními zásadami v předpisech nejvyšší právní síly (Ústava a Listina základních práv a svobod, jakož i čl. 6 odst. 1 Úmluvy). Správní orgán nebyl povinen provést poučení o možnosti odepřít výpověď již v předvolání.“*

[8] Skutkový stav v daném případu shledal obdobným věci rozhodované Krajským soudem v Brně rozsudkem ze dne 25. 11. 2014, č. j. 29 A 63/2013 – 51, a s názorem, že *„Z ustanovení § 60 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, vyplývá povinnost dostavit se na předvolání ke správnímu orgánu k podání vysvětlení pro každého, tedy i toho, kdo je podezřelý ze spáchání přestupku. Pouze ten však má nezpochybnitelné právo podání vysvětlení (výpověď) ze zákonem vymezených důvodů odepřít (§ 60 odst. 1 věta za středníkem citovaného zákona), o čemž musí být řádně a prokazatelně předem poučen.“*, jím vysloveným se ztotožnil.

[9] Podle krajského soudu žalobce naplnil i materiální stránku pořádkového deliktu – společenská škodlivost, neboť tím, že nereagoval včas na předvolání k podání vysvětlení, ztížil správnímu orgánu postup při objasňování konkrétního přestupku, neboť oznámení o přestupku muselo být pro nemožnost identifikace pachatele odloženo.

[10] Nepřisvědčil ani námitce nepřiměřené výše pokuty, neboť pokuta byla uložena v minimální výši ve vztahu k možné horní sazbě pokuty, což zohledňovalo zejména fakt, že se jednalo o první nedostavení se ke správnímu orgánu. Na druhé straně správní orgány správně připomněly, že žalobce obdržel výzvu do vlastních rukou s dostatečným předstihem, a přesto na předvolání vůbec nereagoval, z termínu, na který byl předvolán, se ani neomluvil. Odůvodnění výše uložené pokuty ze strany správních orgánů shledal proto za přezkoumatelné a dostačující.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[11] Žalobce /stěžovatel/ napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností a navrhl, aby jej Nejvyšší správní soud zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. Konkrétně v doplnění kasační stížnosti namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku a nepřezkoumatelnost rozhodnutí orgánu I. stupně pro nedostatek důvodů.

[12] Konkrétně tvrdí, že krajský soud nevypořádal námitku, že nebyla prokázána nezbytnost podání vysvětlení, resp. závažné ztížení postupu v řízení, neboť i kdyby se žalobce k podání vysvětlení dostavil, tak by podání vysvětlení odepřel a v takovém případě by rovněž nebyla zjištěna totožnost řidiče, což bylo důvodem uložení pořádkové pokuty.

[13] Nevypořádána zůstala i námitka, že je takové odůvodnění uložení pořádkové pokuty nevěrohodné, neboť ve výzvě k podání vysvětlení správní orgán označil žalobce za podezřelého z přestupku, ohledně kterého ho chtěl vyslechnout. Správní orgán měl dostatek důkazů o tom, že je žalobce řidičem vozidla, a nic mu tedy nebránilo zahájit řízení o přestupku. Předvolávání k podání vysvětlení žalobce z tohoto důvodu označil za „právní kličku“, ani k této námitce se však krajský soud nijak nevyjádřil.

[14] Bez odezvy zůstaly též námitky, že pokud skutečně správnímu orgánu nebylo známo, kdo byl řidičem daného vozidla, měl správní orgán postupovat podle § 125h silničního zákona, tedy měl zaslat provozovateli vozidla výzvu k úhradě určené částky, a že následně nebylo zahájeno ani řízení o přestupku, ani řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, a proto bylo předvolávání k podání vysvětlení pouhou šikanou. Rovněž nebyla vypořádána ani námitka, že uložená pokuta byla vyměřena v rozporu s rozhodovací praxí správního orgánu.

[15] Nepřezkoumatelnost rozhodnutí prvého stupně pro nedostatek důvodů spatřuje v tom, že se správní orgán nezabýval zákonnými kritérii pro výměru pořádkové pokuty

dle § 62 odst. 3 správního řádu: *„Při stanovení výše pořádkové pokuty dbá správní orgán, aby nebyla v hrubém nepoměru k závažnosti následku a k významu předmětu řízení; pokutu lze ukládat i opakovaně.“* Poukazuje na to, že odůvodnění výše sankce je nesrozumitelné, neboť správní orgán nesprávně uvádí, že uložil pokutu ve výši 300,00 Kč, jelikož horní hranice je 5.000,00 Kč. Ve skutečnosti je horní hranice 50.000,00 Kč; je tak otázkou, jaká by byla uložena pokuta, pokud by si toho byl správní orgán vědom. Proč správní orgán uložil právě pokutu ve výši 300,00 Kč, není nijak konkrétně odůvodněné, bylo by možné dosadit si v podstatě libovolnou částku. Správní orgán ani nezdůvodnil, proč svou pravomoc uložit pořádkovou pokutu využil, zabýval se pouze zákonnými podmínkami pro uložení pořádkové pokuty, neuvedl však žádný konkrétní důvod, proč využití této pravomoci bylo nezbytné, resp. adekvátní.

[16] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil se závěry krajského soudu. K povinnosti soudu vypořádat se s námitkami v žalobě odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu (rozsudky ze dne 30. 4. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 - 130, ze dne 20. 9.2017, č. j. 4 As 135/2017 - 42, ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016 – 24, ze dne 28. 6. 2017, č. j. 1 As 54/2017 - 38, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 – 52, ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013 – 19, ze dne 25. 4. 2013, č. j. 6 Ads 17/2013 – 25) a má za to, že napadený rozsudek ve světle výše uvedené judikatury obstojí.

[17] Dále žalovaný odkazuje na konkrétní části odůvodnění napadeného rozsudku, v nichž se krajský soud s námitkami žalobce vypořádal. S námitkou absence nezbytnosti podání vysvětlení, resp. ztížení postupu v řízení na str.· 8 napadeného rozsudku s odkazem na § 60 zákona o přestupcích, na str. 9 poukázal na to, že v důsledku své úplné nečinnosti stěžovatel ztížil postup správnímu orgánu, neboť oznámení přestupku muselo být pro nemožnost identifikace pachatele odloženo. Tím současně vypořádal i námitku, že správní orgán neměl stěžovatele předvolávat k podání vysvětlení, když měl dostatek důkazů k tomu, aby jej označil za podezřelého. Ze spisu navíc dle mínění žalovaného plyne, že dostatek důkazů k zahájení řízení vůči konkrétní osobě neměl správní orgán k dispozici, když v době zjištění protiprávního jednání se u vozidla nikdo nezdržoval.

[18] Vypořádány byly rovněž další námitky. Byť se krajský soud se skutečně výslovně nevyjádřil k dílčí argumentaci stěžovatele, že správní orgán I. stupně měl následně postupovat podle § 125h silničního zákona, je z citované judikatury zřejmé, že odpověď na zásadní námitky v sobě může konzumovat i odpověď na otázky dílčí. Dospěl-li soud k závěru, že povinnost dostavit se ke správnímu orgánu má každý, tedy i podezřelý z přestupku či jiného správního deliktu, pak je zřejmé, že pro posouzení věci soud nepovažoval za rozhodné, zda byl stěžovatel následně obviněn z přestupku nebo správního deliktu či nikoliv. Ostatně následným zahájením řízení o přestupku, správním deliktu či trestném činu nepodmiňuje uložení pořádkové pokuty ani stěžovatelem v žalobě namítaný nález Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 1849/08. Ten pouze stanoví, že pořádkovou pokutu nelze uložit osobě, která je předvolávána v souvislosti s prověřováním jednání, které zjevně z hlediska hmotného práva být přestupkem objektivně nemůže, tj. prověřované jednání není protiprávní. Taková situace však v posuzované věci nenastala. Stěžovatel byl tedy předvoláván za účelem prověření jednání, které nepochybně vykazuje znaky přestupku, a proto nemůže být o účelnosti předvolání a následném uložení pořádkové pokuty sporu. Za

této situace pak již následný procesní postup správního orgánu I. stupně - ať již správný nebo nesprávný - není pro posouzení zákonnosti uložené pořádkové pokuty rozhodný. Krajský soud se dle názoru žalovaného dostatečně vypořádal i s výší uložené sankce. Se zcela obecnou námitkou vyměření pokuty v rozporu s rozhodovací praxí správního orgánu se vypořádat ani nemohl, neboť stěžovatel žádnou ustálenou rozhodovací praxi Městského úřadu Tachov nepředestřel, natož aby ji nějak konkrétně doložil.

[19] Žalovaný nesouhlasí ani s tím, že by bylo nepřezkoumatelné rozhodnutí správního orgánu I. stupně, odkazuje na poslední dva odstavce odůvodnění tohoto rozhodnutí, na něž navázal i žalovaný na str. 8 napadeného rozhodnutí, obě rozhodnutí pak tvoří jeden celek (viz. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 6. 2017, č. j. 1 As 54/2017 - 38). Takovéto odůvodnění je dle názoru žalovaného plně postačující, a to i s ohledem na to, že pořádková pokuta byla uložena v zanedbatelné výši. Žalovanému není zcela zřejmé, co stěžovatel míní kasační námitkou obsaženou v bodě 5 stížnosti. V každém případě však platí, že horní hranice pořádkové pokuty podle tehdy platného a účinného zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích činila 5.000,- Kč, nikoliv 50.000,- Kč, jak tvrdí stěžovatel (viz. § 60 odst. 2 uvedeného zákona). Zákon o přestupcích je přitom speciální vůči správnímu řádu, proto se ustanovení správního řádu o výši pořádkové pokuty v daném případě neuplatní. Žalovaný proto navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[20] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou, a není důvodné kasační stížnost odmítnout pro nepřípustnost. Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.); takovou vadu však v dané věci neshledal.

[21] Kasační stížnost **není** důvodná.

[22] Stěžovatel předně namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů, uplatňuje tak důvod dle § 103 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „ s. ř. s.).

[23] Nejvyšší správní soud je povinen z moci úřední se nejprve zabývat přezkoumatelností napadeného rozsudku (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). V dané věci shledal rozsudek přezkoumatelný. S námitkami, které dle tvrzení stěžovatele opomněl, se krajský soud – byť stručně – vypořádal způsobem, z něhož je zřejmé, proč tyto námitky nepovažoval za důvodné (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. července 2005 č. j. 2 Afs 24/2005-44, č. 689/2005 Sb. NSS, a contrario). Stěžovatel v žalobě, i když oproti kasační stížnosti s rozsáhlejší argumentací, v zásadě tvrdil, že nemůže být postižen za nedostavení se k podání vysvětlení, neboť jeho právem bylo odepřít výpověď. Tím, že se na výzvu k podání vysvětlení nedostavil tak učinil implicitně. Dovozoval, že i správnímu

orgánu muselo být zřejmé, že přestupek spáchal on sám, neboť jej ve výzvě označil za podezřelého ze spáchání přestupku, a tedy jakákoli výpověď by vedla k jeho obvinění. Bylo možné zahájit správní řízení o přestupku s ním a nebylo nezbytné, aby vysvětlení podával, neztížil tak postup správního orgánu. Napadl rovněž výši uložené sankce. Krajský soud se vypořádal se všemi žalobními body způsobem, z něhož je srozumitelné, proč námitky stěžovatele nepovažoval za důvodné. Krajský soud vyšel z obsahu správního spisu a vzhledem k tomu, že jeho vlastnímu posouzení již předcházelo zevrubné odůvodnění rozhodnutí žalovaného k odvolacím námitkám obdobného rozsahu, jehož obsah v rozsudku uvedl, poukázal proto již toliko na rozhodnou právní úpravu a aproboval závěr žalovaného opřený o judikaturu Ústavního soudu, dle níž je povinností dostavit se k podání vysvětlení, podat vysvětlení pak může předvolaný odepřít ze zákonem stanovených důvodů. Závěr krajského soudu je srozumitelný a je dostačující oporou výroku. Nejvyšší správní soud ve své judikatuře již mnohokrát připomněl, že povinností soudů ani není vyvracet jednotlivě vznesené žalobní námitky, či dokonce každé dílčí tvrzení, postačí, je-li jeho rozhodnutí logicky odůvodněno tak, že dostatečně podporuje závěry, k nimž soud dospěl (nález Ústavního soudu ze dne 12. února 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, N 26/52 SbNU 247).

[24] Nejvyšší správní soud proto odkazuje na setrvalou judikaturu Nejvyššího správního soudu, z níž je zřejmé, jaké vady naplňují tento kasační důvod (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 – 75; rozsudek ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 – 73; rozsudek ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 – 74; rozsudek ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 – 130). Přiléhavě tak rovněž činí i žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti s odkazem na rozsudky tohoto soudu ze dne 30. 4. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 - 130, ze dne 20. 9.2017, č. j. 4 As 135/2017 - 42, ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016 – 24, a další.

[25] Stěžovatel vytýká krajskému soudu absenci reakce na jeho dílčí argumentaci, opomíjí však, že odpovědi na ni se mu dostalo již v odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného. Smyslem soudního přezkumu však není opakovat již jednou vyřčené, a proto dospěje-li soud ke stejnému závěru jako žalovaný lze na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí odkázat (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 - 130; ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006 - 86; ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 - 47).

[26] Námitka stěžovatele v žalobě, že nebyla prokázána nezbytnost podání vysvětlení, resp. závažné ztížení postupu v řízení, navazovala na jím zastávaný právní výklad zákazu sebeobviňování a vycházela z jeho tvrzení, že nedostavením se k podání vysvětlení došlo k implicitnímu odepření výpovědi a správní orgán měl mít za nesporné, že je on pachatelem přestupku, neboť byl označen jako podezřelý. Tuto argumentaci obsáhle vyvrátil již žalovaný v napadeném rozhodnutí na str. 4 až 7. Žalovaný zde nezpochybnil zásadu zákazu sebeobviňování, s odkazem na § 60 odst. 1 a 2 zákona o přestupcích však odmítl argumentaci stěžovatele s tím, že odepřít podání vysvětlení lze jen ze zákonem stanovených důvodů a nelze tak učinit implicitně, či konkludentně, bez výslovného projevu vůle, tzn. je povinností se dostavit k podání vysvětlení nebo alespoň aktivně reagovat na předvolání a projevit vůli odepřít výpověď, uvést důvod, který k tomu vede.

Tak však stěžovatel neučinil, ač byl v předvolání řádně i v tomto směru poučen. Žalovaný rovněž vyvrátil tvrzení, že správní orgán I. stupně mohl na základě „doznání“, tzn. postoje stěžovatel k věci, který byl uveden zasahujícím policistou v oznámení o přestupku, zahájit řízení o přestupku vůči stěžovateli a obvinit jej, když navíc odmítl oznámení o odevzdání přestupku i přečíst a podepsat. Není tak ani důvodné tvrzení, že bylo najisto postaveno, že stěžovatel byl v inkriminované době řidičem vozidla, který vozidlo zaparkoval, protože žalobce jako zjištěný provozovatel vozidla se dostavil na místo až při odstraňování „botičky“(po více jak dvou hodinách). I další dílčí argumentace v žalobě, jak podle názoru stěžovatele měl správní orgán I. stupně postupovat, není pro závěr, že došlo ze strany stěžovatele k porušení povinnosti dostavit se k podání vysvětlení nebo na předvolání alespoň výslovně reagovat jiným způsobem, relevantní, nemůže proto ani absence výslovného vypořádání těchto dílčích argumentů představovat důvod ke zrušení napadeného rozsudku.

[27] Nedůvodnou shledal Nejvyšší správní soud rovněž námitku nepřezkoumatelnosti rozhodnutí orgánu I. stupně stran výše pokuty. Předně žalobce v žalobě samotné neatakoval absenci posuzování zákonných kritérií dle § 62 odst. 3 správního řádu, jak činí v kasační stížnosti, ale toliko namítl, že *„pořádková pokuta ve výši 300Kč je nepřiměřeně vysoká. Správní orgán mohl žalobci uložit pokutu podstatně nižší, například ve výši 100Kč, a dosáhl by stejného efektu tj. (bezdůvodného) potrestání žalobce za neúčast na podání vysvětlení. Pořádková pokuta ve výši 300Kč je navíc nad průměrnou výší pořádkových pokut udělovaných za obdobné jednání“*.

[28] Krajský soud na takto obecně koncipovanou obranu proto reagoval ve svém odůvodnění přiměřeně, konečně již žalovaný rovněž ve svém rozhodnutí zdůvodnil, proč výši pokuty považuje za proporcionální a vyvození postihu za legitimní. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně a žalovaného pak tvoří jeden celek, odůvodnění výše pokuty oběma správními orgány je v dané věci plně dostačující.

[29] Nejvyššímu správnímu soudu není zřejmý důvod, proč se stěžovatel dovolává „posuzování zákonných kritérií dle § 62 odst. 3 správního řádu“ a argumentuje horní hranicí 50 000Kč, neboť pokuta byla v daném případě uložena podle zákona o přestupcích. Podle § 60 odst. 2 tohoto zákona *„Tomu, kdo se bez závažných důvodů nedostaví na výzvu ke správnímu orgánu k podání vysvětlení podle odstavce 1, nebo tomu, kdo bezdůvodně podání vysvětlení odmítá, může správní orgán uložit pořádkovou pokutu až do výše 5000 Kč“*. Je nesporné, že speciální úprava v zákonu o přestupcích má přednost před obecnou úpravou ve správním řádu, aplikace správního řádu tak nebyla v daném případě namístě. Argumentace stěžovatele je tak zjevně nepřípadná.

IV. Závěr a náklady řízení

[30] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost je nedůvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s.

[31] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1, ve spojení s § 120, s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, a proto mu soud náhradu nákladů nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. května 2018

Mgr. Jana Brothánková
předsedkyně senátu